

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΗΣ Γ' ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ.

(Έβρ. 4, 14—5, 7).

**Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὡς μέγας Ἀρχιερεὺς. — Σχέ-
δις αὐτοῦ ὡς Ἀρχιερέως πρὸς τοὺς πιστεύοντας. — Ἠθικὴ
διδασκαλία ἐκ τῆς σχέσεως ταύτης ἀπορρέουσα.**

Ἐὰν εἰς ἕν ἕκαστον ἀπὸ τὰ βιβλία τῆς ἀγ. Γραφῆς θελήσωμεν
νὰ δώσωμεν μίαν ὀνομασίαν, ἀνάλογον πάντοτε πρὸς τὸ περιεχόμενον
αὐτοῦ τοῦ βιβλίου, ἀναμφιβόλως τότε ἔξω ἀπὸ τὴν πρὸς Ἑβραίους ἐπι-
στολὴν μὲ μεγάλα γράμματα πρέπει νὰ γράψωμεν τὰς λέξεις **παραμυ-
θία, ἐνθάρρυνσις**. Διδασκαλία πρὸς παρηγορίαν τῶν τεθλιμμένων, διδα-
σκαλία πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῶν ἀπηλπισμένων, ἰδοὺ ὅλον τὸ περιεχόμενον
τῆς πρὸς Ἑβρ. ἐπιστολῆς. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς καὶ οἱ τὰ πάντα καλῶς
διαταξάμενοι θεῖοι Πατέρες τὰς διαφόρους περικοπὰς τῆς ἐπιστολῆς ταύ-
της διέταξαν νὰ ἀναγινώσκωμεν κατὰ τὰς ἀγίας ταύτας ἡμέρας τῆς ἀγίας
καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, κατὰ τὰς ὁποίας πρὸ πάντων ὁ χριστιανὸς
ἔχει ἀνάγκην ὅλου τοῦ θάρρους καὶ ὅλης τῆς δυνάμεώς του. Ἡ κακουχία
καὶ ἡ θλίψις, ἡ τυραννία τῆς σαρκὸς καὶ ἡ ταπείνωσις, μὲ ὅλον τὸ ἠθικὸν
ὕψος των καὶ μὲ ὅλην τὴν μεγάλην ἠθικὴν ὠφέλειάν των, εἶναι πάντοτε
πράγματα ὀχληρὰ καὶ ἐπομένως ὁ ἄνθρωπος μὲ δυσκολίαν τὰ ἐκτελεῖ. Τοῦ-
το δὲ ἀκριβῶς ἔχουσα ὑπ' ὅψιν ἡ Μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλησία καὶ θέλουσα νὰ
ἐνισχύσῃ καὶ ἐνθαρρύνῃ ἡμᾶς εἰς τὸν καλὸν τῆς νηστείας ἀγῶνα, ὥρισεν

ἵνα σήμερον, ὅποτε πλησιάζομεν εἰς τὸ μέσον τῆς ἁγίας Νηστείας, προσκυνῶμεν τὸν τίμιον Σταυρόν, τὸ αἰώνιον αὐτὸ σύμβολον τῶν Παθῶν καὶ τῆς ταπεινώσεως αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐκ τῆς προσκυνήσεως αὐτοῦ λαμβάνωμεν θάρρος καὶ δύναμιν, ὅπως ἄνευ γογγυσμῶν καὶ μεμψιμοιριῶν, μὲ χαρὰν ἅμα καὶ ἐλπίδα, ἐξακολουθήσωμεν τὸν θεοφιλῆ τῆς νηστείας δρόμον, ἐνθυμούμενοι πάντοτε ὅτι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος χάριν ἡμῶν ἐθανατώθη ἐπάνω εἰς τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ, δὲν ἀπέθανεν, ἀλλὰ ζῇ καὶ ζῇ εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ὅπου μεσιτεύει ὑπὲρ ἡμῶν ἐνώπιον τοῦ οὐρανίου Πατρός του. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ θεῖος Ἀπόστολος ἐν τῇ σημερινῇ περικοπῇ μᾶς συμβουλεύει ποτὲ νὰ μὴ χάνωμεν τὸ θάρρος μας καὶ ποτὲ νὰ μὴ δειλιῶμεν ἀπὸ τὰς στενοχωρίας καὶ ταλαιπωρίας τοῦ παρόντος βίου, διότι ἔχομεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς **ἀρχιερέα μέγαν**, ὁ ὁποῖος μάλιστα ὡς **υἱὸς τοῦ Θεοῦ** εἶναι τόσο μέγας, ὥστε ἀφοῦ μίαν φοράν ἀνέβη εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἔφθασε μέχρι τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ, κάθεται πλέον ἐπ' αὐτοῦ εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ Πατρός του καὶ μεσιτεύει δι' ἐκείνους, χάριν τῶν ὁποίων ὑπέμεινεν ὅσα ὑπέμεινεν. Ὅτι δὲ πράγματι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἐκεῖ καθήμενος, μεσιτεύει ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ὅτι ἐπομένως εἶναι πραγματικὸς **ἀρχιερεὺς**, τὸ ἀποδεικνύει ὁ θεῖος Ἀπόστολος διὰ τῶν ἐξῆς: Ἐκαστος ἀρχιερεὺς, λέγει, πρέπει νὰ ἔχῃ τὰς ἐξῆς δύο ιδιότητας: πρῶτον **νὰ ᾔναι ἄνθρωπος**, καὶ οὐχὶ ἄγγελος ἢ ἄλλο τι ἀνώτερον ὄν, διότι τοῦτο σημαίνει τὸ «ἐξ ἀνθρώπων λαμβανόμενος» καὶ δεύτερον **νὰ προσκληθῇ εἰς τὸ ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ**. Καὶ ἄνθρωπος μὲν πρέπει νὰ ᾔναι, διότι, ἀφοῦ διορίζεται μεσίτης διὰ νὰ μεσιτεύῃ χάριν τῶν ἀνθρώπων, καὶ μάλιστα ἀνθρώπων ἁμαρτωλῶν, καὶ νὰ ζητῇ μὲ δῶρα καὶ θυσίας τὴν συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν των, ὀφείλει κατ' ἀνάγκην καὶ αὐτὸς νὰ γνωρίζῃ τὰς ἀδυναμίας τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως διὰ νὰ ᾔναι μετριοπαθής, νὰ μὴ ᾔναι δηλ. εἰς ἄκρον αὐστηρὸς καὶ ἀπότομος εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι εἴτε ἐν γνώσει εἴτε ἐν ἀγνοίᾳ πλανῶνται καὶ ἁμαρτάνουσι. Διὰ νὰ ᾔναι δὲ τοιοῦτος, πρέπει νὰ ᾔναι ἄνθρωπος, νὰ ἔχῃ ἀνθρωπίνην φύσιν καὶ νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἀσθένειαν αὐτῆς. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ τὴν **ἄνωθεν κλῆσιν**, διότι ἀκριβῶς, διὰ νὰ ᾔναι ἡ με-

σιτεία του παραδεκτῆ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, πρέπει ὁ ἴδιος νὰ ᾔηται **ἐκ-
λεκτὸς τοῦ Θεοῦ**. Αὐτὰς λοιπὸν καὶ τὰς δύο τὰς ιδιότητας τὰς ἔχει
ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν ἐκ τῆς ἀγίας Παρ-
θένου σάρκωσιν, γενόμενος τέλειος ἄνθρωπος, δὲν ἐπῆρε μόνος του τὴν
ἀρχιερατικὴν δόξαν καὶ ἀξίαν, ἀλλὰ προσεκλήθη εἰς αὐτὴν ὑπὸ τοῦ
Θεοῦ, ὁ ὁποῖος πρὸς αὐτὸν ἀποτευνόμενος, εἶπε διὰ τοῦ Δαβὶδ «Σὺ,
ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ». Εἶπε δὲ **κατὰ
τὴν τάξιν Μελχισεδέκ** καὶ ὄχι **κατὰ τὴν τάξιν Ἀαρών**, διὰ
νὰ δείξῃ ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι κοινὸς ἀρχιερεὺς, ὁποῖοι ᾔσαν οἱ
ἀπόγονοι τοῦ Ἀαρών, οἱ ὁποῖοι ἐμεσίτεον ὑπὲρ τοῦ Ἑβραϊκοῦ λαοῦ διὰ
θυσιῶν καὶ θυμιαμάτων, ἀλλ' εἶναι ἑκτακτος ἀρχιερεὺς, ὁ ὁποῖος μὲ ἑκτα-
κτα μέσα μεσιτεύει δι' ὅλου τὸ ἀνθρώπινον γένος. Μεσιτεύει δὲ ὄχι πλέον
ἀπὸ τῆς γῆς, ἀλλ' εἰς αὐτοὺς τοὺς οὐρανοὺς, ὅπου κάθεται ἐπὶ τοῦ θρόνου
τοῦ Θεοῦ ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς, ὁπόθεν διασκορπίζεται καὶ ἀναβρύνει, ὄχι
πλέον δίκη καὶ τιμωρία, ἀλλὰ χάρις, ἔλεος καὶ θεία εὐσπλαγχνία.

Ἄφου λοιπὸν, χριστιανέ, τοιοῦτον ἰσχυρὸν καὶ πρόθυμον προστά-
την ἔχεις εἰς τοὺς οὐρανοὺς, πρόσεχε μήπως στερηθῇς αὐτοῦ διὰ τῆς
ἀπροσεξίας καὶ ὀλιγοπιστίας σου. Κράτει σταθερῶς τὴν ὁμολογίαν τῆς
πίστεώς σου, φέρε ἀξίως τὸ ὄνομα ἐκείνου, ὁ ὁποῖος καὶ σήμερον καὶ εἰς
τοὺς αἰῶνας τόσα σοὶ ὑπόσχεται. Διότι πῶς θὰ δυνηθῇς πλέον νὰ δικαιο-
λογηθῇς, ὅταν καὶ μεθ' ὅλην τὴν τόσῃν αὐτοῦ ὑποστήριξιν καὶ προστα-
σίαν παραβῇς τὰς πρὸς αὐτὸν ὑποσχέσεις σου καὶ δὲν ὑπομείνης μετὰ
θάρρους καὶ καρτερίας μικρὰν θυσίαν χάριν ἐκείνου, ὁ ὁποῖος διὰ σὲ τό-
σον μεγάλην ταπείνωσιν ὑπέμεινεν; Ἐκεῖνος ἀφῆκε τὸν οὐρανὸν καὶ ἦλ-
θεν εἰς τὴν γῆν διὰ νὰ εὕρῃ σὲ τὸν πλανηθέντα καὶ σὲ ἐπαναφέρειν εἰς τὴν
εὐθειαν ὁδόν, ἄφες λοιπὸν καὶ σὺ δι' αὐτὸν τὸν ἐγῶϊσμόν καὶ τὴν ὑπερη-
φάνειαν καὶ ἀκολούθησον αὐτόν. Ἐκεῖνος ὅλην τὴν ζωὴν του ἐπὶ τῆς γῆς
ἐπέρασε στερούμενος τῶν πάντων, πτωχὸς καὶ τεταπεινωμένος· ταπεινώ-
θητι λοιπὸν καὶ σὺ ἐπὶ ὀλίγας ἡμέρας, ὑπόμεινε τὴν στέρησιν ὀλίγων φα-
γητῶν διὰ νὰ καθαρίσῃς τὴν διάνοιάν σου ἀπὸ πονηροὺς διαλογισμοὺς.
Ἐκεῖνος ἐθυσίασεν ὅλην τὴν ζωὴν του διὰ νὰ σε σώσῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας
τοῦ διαβόλου· θυσίασον καὶ σὺ ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν λατρείαν του, εἰς

τὴν προσκύνησίν σου· νέκρωσον τὰ πάθη σου διὰ τῆς νηστείας, τῆς προσευχῆς, τῆς ἐγκρατείας καὶ τῆς σωφροσύνης χάριν ἐκείνου, ὁ ὁποῖος διὰ τὴν σωτηρίαν σου ὑπέμεινεν ἐκουσίως τόσας ταπεινώσεις καὶ ἐπὶ τέλους τὸν σταυρὸν καὶ τὸν θάνατον, καὶ ὁ ὁποῖος πάλιν ὑπόσχεται ὡς ἀντάλλαγμα ὅλων τούτων νὰ σε προστατεύσῃ καὶ σε ὑποστηρίξῃ μὲ ὅλην τὴν μεγάλην δύναμιν καὶ ἰσχὺν ἐνώπιον τοῦ αἰωνίου κριτηρίου.

Ἐν ὀλίγοις λοιπὸν διδασκόμεθα ἐκ τοῦ σημερινοῦ ἀποστολικοῦ ἀναγνώσματος τὰ ἐπόμενα:

1]. Ὅτι εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἔχομεν ἓνα μέγαν ἀρχιερέα καὶ ἓνα παντοδύναμον προστάτην, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὁ ὁποῖος μεσιτεύει ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ ὅλων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι φέρουσι τὸ ὄνομά του καὶ οἱ ὁποῖοι ἔζησαν ἐπὶ τῆς γῆς ὡς γνήσιοι καὶ ἀληθινοὶ μαθηταί του, καὶ

2]. Ὅτι ὀφείλομεν, διὰ νὰ φανῶμεν ἄξιοι μιᾶς τοιαύτης προστασίας καὶ ἄξιοι τοῦ ὀνόματος, τὸ ὁποῖον φέρομεν, νὰ φυλάττωμεν μὲ μεγάλην προσοχὴν καὶ νὰ ἐκτελῶμεν μὲ θρησκευτικὴν ἀκρίβειαν ὅλας ἐκείνας τὰς υποχρεώσεις καὶ ὅλα τὰ καθήκοντα, τὰ ὁποῖα μᾶς ἐπιβάλλει τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖον ὡς χριστιανοὶ φέρομεν, ἐὰν βεβαίως θέλωμεν νὰ ἔχωμεν καὶ ὅλας τὰς ὠφελείας καὶ ὅλα τὰ πλεονεκτήματα, τὰ ὁποῖα ἡ ἀπόκτησις αὐτοῦ συνεπάγεται. «**Προδερχόμεθα οὖν μετὰ παρρησίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος ἵνα λάβωμεν ἔλεον καὶ χάριν εὖρωμεν εἰς εὐκαιρον βοήθειαν**». Γένοιτο.

9 Μαρτίου 1903.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Наукова бібліотека
ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
імені І. І. МЕЧНИКОВА

02/09/25

902685

НБ ОНУ